

מַמַּד אַחֵר

(אבסורדי. סוריאליסטי, פנטזיוני)

מחזה מאת: איציק אלוני ©

הגהה: שלי אביסרה

איציק אלוני טל – 035225458

מייל – aloni-i@bezeqint.net

תקציר: דותן מתעורר באמצע הלילה ממשיכה עזה ברגלו. הוא מנסה להתנגד ללא הצלחה ומוצא את עצמו בעולם מוזר ויוצא דופן. אל ההלם הראשוני מצטרפת אישה זרה לו שטוענת שהיא אשתו. בעודם מנסים להבין יחד היכן הם נמצאים וכיצד הגיעו לשם, הם נאלצים להתמודד גם עם זוג אקסצנטרי ומסתורי שנראה כי עוקב אחריהם דרך כל פיתולי הממד החדש.

הערות המחזאי:

1. המגעים המיניים בין האיש והאישה הם סימבולים, בעמידה.
2. הבמאי וההפקה יקבעו אם צריך דמויות משנה (באגים) במקומות מסוימים
3. עיצוב התפאורה יכולה להיות עשיר, צבעוני ומואר בכל מיני אפקטים ואביזרים חשמליים שונים ומשונים. כך גם לגבי הלבוש.
4. לחילופין, הבמה יכולה להיות ריקה על רקע שחור, פרט לכיסאות, פסי רכבת זוהרים, ספסל ואביזרים הכרחיים.
5. בור שחור שאליו נבעלים.

הדמויות

- דותן - צעיר
 מירמי - צעירה
 איש - ללא גיל
 אישה - ללא גיל
 באגי - איש קטן (ירוק) עם רגלי O והליכה כמו של פינגווין.
 רגלי O = הברכיים רחוקות זו מזו והרגליים מקבלות את הצורה של האות O. הליכתו של באגי נמוכה מאוד.

תמונה 1

בפנינה עומדים איש ואישה צמודים, קפואים במקומם, גבם לקהל, לבושים בגלימות שמשותלבות בתפאורה. האיש שפוף. על ידו האחת לובש כפפה שחורה, ואוחז מקל הליכה. על כף ידו השנייה כפפה אדומה מוסתרת. עם הרמת המסך האיש מושיט את ידו האדומה ומניח אותה על עכוזה של האישה.

*בהמשך, האיש ואישה ידברו בשפה לא ברורה לנו, אך לפי תנועות הגוף האינטונציה ניתן להבין למה הם מתכוונים.

קָבֵל עֵבֶה נמתח לאט לרוחב הבמה כשהוא באוויר בגובה המותניים. הוא נע ימינה ושמאלה לסירוגין כבמשיכת חבל. מקצה אחד של הבמה רואים שתי ידיים זוהרות מושכות את החבל אל חור שחור. (בהמשך ייקרא "הבור")
 לאחר זמן מה נכנס דותן, אוחז בקצהו השני של החבל כשהוא מנסה להתנגד למשיכת החבל, אך ללא הצלחה... הוא נמשך כמעט עד לקצה השני (לבור) ומחליט לשחרר את החבל ברגע האחרון. החבל נאסף מהר על ידי שתי הידיים עד שקצהו נעלם. ברקע נשמע צחוק מהדהד שבוקע מהבור.

דותן: (בתנועת ייאוש) קח את החבל במתנה ועזוב אותי מההנאה...
 (הולך אל הבור. מציץ בחשש.)

פאזזה. קצת נרגש, כמעט בקוצר נשימה)

זה קרה גם אתמול בלילה, ועוד כמה פעמים לפני כן.. כך זה נמשך חודש ימים. כל פעם מחדש אני מנסה להתנגד בכול כוחי וללא הצלחה. בפעם הראשונה שזה קרה הרגשתי כאילו מישהו מנסה למשוך אותי מקצה המיטה לחיים אחרים. הרגשתי את הגוף שלי נעשה קל ומישהו או משהו חזק ממני תופס את רגלי הימנית ומנסה לנתק את גופי מנשמתי. זה היה כל כך חזק, נאחזתי במשקוף

הדלת כדי לא להיגרר ולפול על הרצפה... פתאום הכול נעצר, שמחתי לרגע, ושוב התחיל משהו למשוך אותי. הדבר היחיד שיכולתי לחשוב עליו, הוא שמישהו מנסה להסב את תשומת ליבי ולמשוך אותי למסע בעולם אחר.

לפעמים אני שומע קול שהוא לא שלי לוחש את שמי, כמו מחשבה לוחשת במוחי. זה לא קרה לי אף פעם. כאילו מישהו מממד אחר קורא תיגר, אולי ישות אחרת שרוצה לתקשר איתי. הבנתי שלמישהו האחר הזה יש הצעות בשבילי, אז פשוט נתתי לזה לקרות, ותראו לאן זה הוביל אותי...
(בוזק את סביבתו)

{האיש והאישה שברקע מתחילים להתנדנד כשהאיש עושה תנועות סיבוביות בכף ידו (האדומה) מעל האחוריים של האישה. סוג של הילינג.}

איש: (כמי שמברך) בְּגֵלָה בּוֹקָה... בְּגֵלָה בּוֹקָה... בְּגֵלָה בּוֹקָה...
(וכך הלאה בהתאם לצורך)

{מירמי נכנסת בתנופה כאילו נדחפה על ידי מישהו. לא מבחינה באיש ובאישה}

מירמי: אני לא מאמינה לאף מילה ממה שסיפרת עכשיו, אלה סתם הזיות. לפעמים אתה חושב שאתה מסוגל לקרוא מחשבות של אחרים.

דותן: (קוטע אותה) סליחה, מי את?

מירמי: מי אני?

דותן: כן, מי את?

מירמי: אתה לא מתבייש לשאול מי אני?

דותן: אני רציני לגמרי!

מירמי: אני לא מאמינה.

דותן: טוב, לא חשוב...

מירמי: למה לא חשוב?

דותן: לא חשוב כי את לא חשובה.

מירמי: זו עוד דוגמא ליחס שלך אלי. אתה הופך אותי ללא חשובה!

דוּתן: מי את בכלל?!

מירמי: (לעצמה בייאוש) עוד פעם הוא שואל מי אני... ועוד מוסיף 'בכלל?'
(לדוּתן) אני אשתך, מטומטם!

דוּתן: איך יכול להיות שאת אשתי אם אני לא נשוי?

מירמי: (בעקשנות) ...וזאת הסיבה שאף אחד לא יכול לעבוד אתך, אף אחד לא יכול לחיות במחיצתך, אפילו האימא שלך עזבה אותך מבלי להיפרד ממ...

דוּתן: (קרוב אליה) אני מאמין שהאדם הוא מה שהוא רואה באנשים אחרים.

מירמי: אתה? אתה רואה רק את עצמך! יום אחד אתה יכול להיות צלול, ויום אחר לצלול לתוך מחשבות ריקות, ולמחרת שוב לעבור לקצה אחר של חוויות נפשיות. מבולבל?

דוּתן: בטח מבולבל, כי את מבבלת לי את המוח!

מירמי: אתמול היה לי איתך בדיוק אותו סיפור, אבל מטריד יותר.

דוּתן: (קוטע את מירמי) רגע, זאת לא היית את שמשכה את החבל משם?

מירמי: (מיתממת, מושכת בכתפיה ומנידה ראשה לשלילה) למה שאני אמשור?

דוּתן: אם את טוענת שאת אשתי, המסקנה היא שאת משכת אותי לכאן.

מירמי: אם זו הייתי אני, הייתי מושכת אותך החוצה ולא פנימה לפה.

דוּתן: אז מי משך אותי?

מירמי: לא יודעת.

דוּתן: (בכעס) מי דחף אותי למסע אחר?!

מירמי: לא יודעת, אני הולכת אחריך.

דוּתן: מישהו ביקש ממך ללכת אחרי?

מירמי: אני הולכת אחריך כי כך התחייבנו כשהתחתנו, וכדי לנסות להציל אותך, ולהישאר נאמנה וכדי שלא תגיע לריק.

דותן: אם את אשתי, איך יתכן שאת לא יודעת מי דחף אותי למסע?

מירמי: (נכנסת לדבריו) לא יודעת.

דותן: מה לא יודעת?

מירמי: אולי בגלל שאני אישתך אני לא יודעת...

דותן: אני נכנסתי משם, מאיפה את?

מירמי: (מצביעה על כיוון אחר לגמרי) אני בכלל נכנסתי משם... איך יכולתי למשוך?

דותן: איך?! משם אין פתח כניסה ואין פתח יציאה, אין פתח בכלל, חסום! אז איך נכנסת?

מירמי: מישהו דחף אותי לפה. חשבתי שזה אתה!

דותן: (מצביעה על מקום היעלמו של החבל) אז מי שם בפנים?

מירמי: אני יודעת בדיוק כמוך! (הולכת לבדוק)

{בינתיים האיש והאיש עוברים בקו ישר בשקט ומהר מאוד לפינה אחרת בבמה}

דותן: (פוקד על מירמי בקול) עצרי!

{האיש והאשה חושבים שזה נוגע להם, הם נבהלים ועוצרים במקום. כעבור רגע ממשיכים בתנועות ריקוד איטי}

איש: (פולט קללה לא מובנת) בִּירְקָה פֶּאָשְׁט...!

מירמי: למה אני צריכה לעצור?!

דותן: אני לא יודע למה.

מירמי: אם אתה לא יודע, למה עצרת אותי?

דותן: תחושה... של גבר.

- מירמי:** (בציניות) של גבר?
- דותן:** יש תחושת נשית ויש תחושה גברית.
- מירמי:** והתחושה הגברית, מה היא אומרת לעשות?
- דותן:** התחושה הגברית הפנימית אומרת לי לעצור...
(אחרי היסוס קצר. מחליט) את יודעת מה?... אני אלך לבדוק.
- מירמי:** רוצה להיות גבר?
- דותן:** אני גבר.
- מירמי:** טוב אם אתה אומר...
- דותן:** לא מאמינה לי?
- מירמי:** איפה היה הגבר שבך עד היום? למה אין לי תינוק?!
- דותן:** (כועס ובקול) תפסיקי להשלות את עצמך שאני בעלך!
- מירמי:** אל תצעק עלי! אתה יודע שאני לא אוהבת צעקות!
- דותן:** (בחטף) לא, אני לא יודע! מאיפה אני אמור לדעת? איך אני אמור לדעת? למה אני אמור לדעת?!
- מירמי:** (נכנסת לדבריו בהדגשה) כי אני...!
- דותן:** (נכנס לדבריה) שלא תעזי לחזור על זה.
- מירמי:** טוב... אוקיי... אז איפה אנחנו?
- דותן:** אנחנו? למה אנחנו?!
- מירמי:** כי אתה ואני זה אנחנו.
- דותן:** (בוזק את סביבתו) זה מה שאני מנסה לברר.
- מירמי:** אולי אנחנו נמצאים בחלום.
- דותן:** שלך או שלי?

מירמי: שלך.

דותן: אולי שלך.

מירמי: אולי אתה בוגד בי בחלומות?

דותן: אולי שנינו בוגדים. רק שלי אין במי לבגוד.

מירמי: (צוחקת) יש ויש אוהו ועוד איך יש!

דותן: (בכעס רב) אמרתי שאין!!!

מירמי: אנחנו ביחד באותו מצב, נכון?!

דותן: (בתנועת ייאוש) אני קופץ פנימה.

מירמי: בבקשה לך, אבל היזהר...

{דותן שוב נועץ בה מבט זועם}

מירמי: למה הפרצופים הזועמים האלה? אתה יודע כשמכניסים ראש למקום אפל, אף פעם לא יודעים איך הוא ייצא משם. ואם הוא יצא! (פאזזה. כמי שמפנה לו את הדרך)

בבקשה, אם אתה כל כך רוצה, תן את הראש שלך. אחר כך אל תבוא בטענות כשתצא בלי ראש. אל תגיד שלא הזהרתי אותך.

{דותן מתקרב לבור. הוא ומירמי לא שמים לב למתרחש סביבם. מרוכזים בבור. האיש והאישה ממשיכים בדרכם לפינה ומתחילים בתנועות משגל.}

דותן: (לוחש לפיר הבור בקול רך ומצויץ)

ה-לו? ... יש שם מישהו? ...

מי משך את החבל?

מירמי: (לדותן, בקול רם ובכעס) מה אתה לוחש?!

דותן: (קופץ בבהלה) למה את צועקת?

מירמי: אמרת שאתה גבר. מה אתה נבהל?

דותן: אני בונה תהליך הידברות.

מירמי: דבר לשם כמו גבר!

דותן: את לא תלמדי אותי איך לדבר! זאת הטקטיקה שלי! די עם ההערות המעצבנות שלך! אי אפשר שעל כל דבר יהיה לך מה להעיר. איזה מזל שאני לא בעלך באמת.

מירמי: תמשיך לחיות בהכחשה... (טופחת על גבו) הגעת לפה בע... (רוצה לומר בעל, אך נמלכת דעתה) גבר עם ביטחון!

דותן: (מסביר) בהתחלה מתחילים לדבר בשקט, לאט, בנעימים... ואחר כך מגבירים את הקול. אם אתחיל מיד לתקשר באגרסיביות, יפרוץ ויכוח שיכול להוביל לעימות אליים...
צא משם...!
לא נעשה לך כלום!

{מהפיר יוצא באגי יצור קטן ומעוות. עם רגלי O (הסבר בעמוד הראשון) ומתחיל לחצות את המקום בצעדים קטנים.}

באגי: (עוצר ליד האיש והאישה) בָּאָה דְּגָאָה... ("שלום וברכה")

{באגי יוצא בצעדים מהירים החוצה בלי להתייחס לאחרים.
מירמי ודותן עומדים ולא מבינים מה קורה. מעיפים מבט לאיש והאישה}

צד שני

{האיש והאישה מתייאשים מההפרעות}

איש: (עוצר את המשגל) טא בָּאִי לְע... ("בואי נלך מכאן")

אישה: טָפָה, טָפָה... ("תמשיך, תמשיך")

{האיש בתנועת ייאוש ממשיך במרץ רב, עד שהוא מתעלה.
האישה מרימה אותו מצווארוננו כמו סמרטוט}

אישה: טָפָה טָפָה... ("תמשיך, תמשיך")

איש: (באפיסת כוחות) טָפָאִי טָפָאִי... ("ממשיך, ממשיך")

צד אחד

דותן: (לאיש והאישה) אתם במקרה לא...

{האיש והאישה ובורחים לפינה אחרת כשהם עדיין צמודים}

דותן: (ממהר ומרחיק את הבור) את לא מרגישה שנודף משם ריח מסריח?

מירמי: לא כדאי להעיר אף אחד. עדיף להשאיר אותם מנומנמים בטינופת שלהם, ולתת למצב להתגלגל.

דותן: אם הוא מסריח סימן שהוא קיים.

מירמי: אולי כמו זה שיצא מהבור, או שהוא סתם פלצן, או פגר...
(בוחנת את דותן) אתה רוצה להיות גופה!?

צד שני

{נשמעות אנחות הנאה של האיש והאישה ומיד מפסיקות}

איש: טו טפאי...? ("להמשיך...?")

אישה: טפה, טפה... ("תמשיך, תמשיך")

צד אחד

דותן: (מטה אוזן לכיוון הבור/פיר, אחר כך למירמי) את שומעת? הוא ממש לא מנומנם, אני שומע את הנחירות שלו...

מירמי: גם אני, אבל אלה קולות שבאים מהחלל.

{נשמע קול דיבור של תינוקת ממלמלת}

מירמי: התינוקת שלנו.

דותן: לי אין תינוק.

מירמי: אולי אלה קול התינוק שיהיה לנו.

דותן: (קורא לתוך הפיר) ניצחתם אותי!

מירמי: אולי הם שותקים כדי לעורר את העניין שלנו. בכל זאת אשאל את הזוג הזה.

דותן: כל עוד הם עסוקים, לא כדאי להפריע להם.

מירמי: אולי הם מחכים שנשאל... (הולכת לזוג)

דוּתן: (בקול שמבהיל אותה) הם לא משלנו.

מירמי: עוד יותר טוב.

דוּתן: את היית רוצה שיפריעו לך באמצע?

מירמי: אם מלכתחילה היית נמנע מתגובות אגרסיביות בכל מיני מצבים ובמקרה הזה היית משחרר באדישות את החבל, יכול להיות שלא היינו מגיעים למקום הזה, למה התעקשת לאחוז ולמשוך בחזרה?! לפעמים צריך לרפות בחיים.

דוּתן: לא הייתה לי אפשרות בחירה.

{נשמעים מלמולים משיחות של אנשים שונים, קולות של גברים, נשים וילדים, בקול רם.

דוּתן ומירמי אוטמים את אוזניהם ומנסים לחפש מהיכן מגיעים הקולות.}

דוּתן: (בחוסר סבלנות) שקט...!!!

{שתיקה}

מירמי: אני מציעה שנעזוב את המקום.

דוּתן: צודקת.

מירמי: אבל איך?

דוּתן: נחפש.

מירמי: איפה?

דוּתן: העיקר לצאת!

מירמי: לאן?

{מירמי ודוּתן מסתובבים ומחפשים פתח, פתאום מהבור נשמעים קולות צוחקים, כמו במסיבה. יד עם כפפה צבעונית מסמנת להם להיכנס פנימה. פאוזה. מתקרבים.

מהפיר נזרקים אליהם בגדים. מירמי ודוּתן בוחנים את הבגדים}

מירמי: אלה הבגדים שלנו...

דותן: זהו!... אני נכנס לשם לעצור את הסיוט.

מירמי: ואם לא תחזור?

דותן: אני אחזור.

מירמי: לפעמים נופלים לתוך חלום ולא קמים ממנו.

דותן: מקסימום אגיע למקום אחר או אולי למקום ממנו באתי.

מירמי: ואם תגיע לשם ותחסר לך היכולת לחזור?

דותן: "גם תרנגול עיוור מוצא לעתים גרגר."

מירמי: זה אומר שאתה הולך לקחת סיכון גדול!

דותן: אני כבר נמצא בסיכון.

מירמי: אתה לוקח סיכון מיותר של פחדנים.

דותן: (בקול גברי מוגזם. קורא לתוך הבור) רוצה לדבר עם מישהו...?

זה משמח שיש מישהו שאפשר לדבר אתו...

אתה לא תתאכזב.

מירמי: (קוראת לתוך הבור) אנחנו יכולים לעזור לך!... אתה שומע?

{מירמי ודותן אוספים את כל הבגדים}

מירמי: (לדותן תוך כדי) אולי זאת הדרך להגיע לממדים אחרים ביתר קלות,

אולי זאת גישה אחרת שמובילה לחלומות.

דותן: ממד אחר? חלומות? על מה את מדברת?

מירמי: זאת המציאות החדשה.

דותן: זאת המציאות שלך.

מירמי: של שנינו. הפכנו לתופעות שכוללות תוכנות ווירוסים.

{נהימה חזקה נשמעת בחלל ומהבור נזרקים עוד בגדים לבמה. מירמי ודוּתן
אוספים אותם מהר וזורקים בחזרה לבור עד שמירמי נרתעת ומושכת את דוּתן
בחולצתו}

דוּתן: תרפי מהחולצה שלי!

מירמי: (מעמידה פנים שלא שמעה) מה?

דוּתן: מה קורה לך?

מירמי: אל תעזוב אותי!

דוּתן: מה הלחץ?! תרפי!

מירמי: יש מישהי או משהו בפנים.

דוּתן: והוא גדול.

מירמי: מאיפה אתה יודע מה גודלו?

דוּתן: לפי הקול.

מירמי: יש גם קטנים עם קול גדול.

מירמי: (לבור) למה הגענו לפה?

קול: (בקול צרוד ולוחש) מירמי, דוּתן... מירמי, דוּתן...

דוּתן: (לוחש למירמי) הם יודעים את שמנו.

קול: (ממשיך) אתם הגעתם כי אני משכתי... ונמשכתם...

(צחוק מתגלגל) החיים שלכם... נפרמו... קלקלתם....

דוּתן: (למירמי) אותך הוא לא משך והגעת לכאן. סימן שאפשר להגיע
לכאן בלי שמישהו ימשוך אותך.

מירמי: הלכתי בעקבותיך. (בתמימות) מרצון הלכתי אחריך. אני אשתך
לטוב ולרע.

דוּתן: אני נכנס לחשוף את זה. (הולך...)

מירמי: אתה עלול להגיע לאמצע שום מקום.

דותן: (מרגיש שמירמי הולכת אחריו. עוצר ופונה אליה) את נשאר כאן!

מירמי: ...המקום גרוע, לא עשוה לי טוב...

דותן: את נשאר כאן וזהו!

מירמי: למה דווקא אני...

דותן: מישהו חייב לשמור!

מירמי: על הריק?!
תשמור אתה.

דותן: ואת תלכי לבד?

מירמי: למה לא?

דותן: אבל אני גבר.

מירמי: אין על מה לשמור.

דותן: הישארי כדי לוודא שאחזור, ואם צריך אז תזעיקי עזרה.

מירמי: עזרה ממי?

{קול משונה נשמע מתוך הבור}

קול: בוא, אל תפחד...

דותן: שמעת? איזה מן קול זה היה?

מירמי: האוזניים שלנו מכוונות לתדרים מסוימים, אם זאת הייתה אישה זה סימן לסכנות.

דותן: למה?

מירמי: אישה יוצרת פיתויים.

דותן: וגבר יוצר מלחמות!

מירמי: אתה לא מפחד?

דותן: אני? מפחד? נראה לך?

מירמי: מה קרה שקיבלת אומץ ואתה רוצה ללכת לסכן את חיירך?!
אולי אין שם דלת שתוכל לדפוק עליה כדי לחזור.

דותן: אני אתקשר אליך.

מירמי: איך? הגענו ערומים.

דותן: טלפתית.

מירמי: אתה לא יודע איזו אנרגיה טמונה שם, אולי היא יכולה לדרדר אותך
לגיהינום!

דותן: אני אצעק לך מתוך הגיהינום.

מירמי: אני לא רוצה שום קשר עם הגיהינום. אתה משחק עם המוות.

דותן: יהיה לך מה לספר עלי

(בפאתוס) "הפחדן הפך לאמיץ לב ונעלם!"

{בצד אחר של הבמה מזדחל על הרצפה קצהו של כבל חשמלי דק כשלקצהו השני
קשורה חבילת כבלים נוצצים דמוי קונכייה של חילזון שמאחוריו מחובר כבל
דמוי זנב. ברקע נשמעת הזחילה. תגובה ראשונה של מירמי ודותן היא רתיעה, אך
הם מיד מתעשתים ומתחילים לעקוב בדריכות אחרי הקונכייה. מירמי קופצת,
דורכת על זנב הכבל ואוחזת את הקונכייה. דותן מצטרף ואוחז בה גם הוא}

מירמי: (תוך כדי משיכה) אם לא נעצור את הדבר הזה זה, הוא ימשיך
לשגע אותנו.

דותן: (מתנגד ומושך בכוח) תחזיקי חזק... תתנגדי...

מירמי: אני מנסה... בוא ביחד!...

{נשמע צחוק לגלגני נשי וגברי}

דוּתן: (לוחש למירמי) כשאספור עד שלוש, תמשכי בכול הכוח. אחת שתיים שלוש... חזק!... חזק!... (תוך כדי משיכה) יכול להיות שהאדם אינו המין הדומיננטי. אולי אנחנו קיימים רק כדי לבדר יצורים זרים.

קולות: (צוחקים) כן!! אנחנו צופים בכולכם! בתוך קופסה שהתרסקה. שניהם מושכים בכול כוחם. הכבל משתחרר ושניהם נופלים על הרצפה הכבל נמתח שוב ומושך את שניהם לבור. שניהם נבלעים בתוך הבור. אור יורד.

תמונה 2

המקום: ספסל בתחנת רכבת ישנה. פסי רכבת זוהרים חוצים את הבמה. לצד הפסים

עשבים שוטים. ברקע ירח וכוכבים בצבעים לא רגילים. מדי פעם מופיעים ניצוצות והבזקים במקומות שונים. בקדמת במה האיש והאישה (הפעם עם גלימות בצבעים שונים) עומדים על פסי הרכבת. מירמי ודוּתן לא שמים לב (בינתיים) לנוכחותם. מדי פעם נשמעים דיבורים לא ברורים של אנשים בשפות שונות.

איש: (לאישה, בציווי, מסמן לה להתכופף) טְרָטָה בּוֹלָה... ("התכופפי")

אישה: שֶה טְרָטָה בּוֹלָה? ("למה להתכופף?")

איש: (בכעס) שֶה?! ("למה?!")

אישה: פָא שֶה! ("ככה למה?!")

איש: שִי טָה טָקָה בּוֹ-בּוֹ, פָאצִי-פָאצִי. ("אני רוצה עוד פעם, מהיר- מהיר")

אישה: פָאצֶה-פָאצִי טָקָה בּוֹ-בּוֹ? ... ("מהיר-מהיר עוד פעם?")

איש: בּוֹ-בּוֹ בָאִי פָקָאִי!... ("פעם אחרונה ודי")

אישה: (כמזהירה אותו) בּוֹ-בּוֹ בָאִי פָקָאִי!... ("פעם אחרונה ודי")

{האישה מתכופפת ומפנה את עכוזה לאיש, האיש אווז באגן האישה ומקיימים יחסים. לבמה נכנס באגי}

באגי: (מסמן לשלום לאיש והאישה) בָּאָגָה דְּגָאָה... ("שלום וברכה")

{איש ואישה מביטים בו בבוז}

באגי: (בנחרצות) בָּאָגִי בָּאָגָה דְּגָאָה... ("אמרתי שלום וברכה")

איש: טַפּוּ טָא כּוֹרָה פּפּאָה? קְאָקִי פּאָלָה!

(אתה רוצה לקבל מכות? עוף פה!)

באגי: קוּ שִׁי טָה פּאָצָה פּאָצִי פּאָצִי... (גם אני רוצה אחד מהיר מהיר)

{איש מחטיף מכות לבאגי ומסלק אותו, חוזר בנהימות לאישה ומסמן לה לה המשיך.

בינתיים מירמי ודוּתן מתעוררים על הספסל כמו מתוך חלום. אינם מבחינים בזוג

{שמזדווג.

דוּתן: איפה אני?

מירמי: איפה אנחנו?

דוּתן: איפה אנחנו? מי אנחנו?

מירמי: אתה ואני.

דוּתן: מי את?

מירמי: אני מירמי.

דוּתן: אני דוּתן. את מהמקום?

מירמי: אתה לא יודע?

דוּתן: קופאית?

מירמי: לא.

דוּתן: נוסעת?

מירמי: מדי פעם... בזמן.

על מה אתה חושב?

דוּתן: נעלמו לי המחשבות. אני מרגיש זרמים מקצרים במוח. כנראה שיש

סוג אחר של קיום שאנחנו לא יודעים להסביר.

מירמי: (מנסה להיזכר ולהזכיר) זוכר שעלינו עם הרכב על גשר כדי לקלוט את השיחות טוב יותר?

דוּתן: והרוח הייתה נעימה והרגשתי שהיה נחמד.

מירמי: בסוף לא נלחמת.

דוּתן: האם אני נראה כמו אחד שנלחם?! תראי אותי, אני אדם עלוב ודל.

מירמי: במקום הקודם לא נשמעת כזה רכרוכי ...

{פאזזה. מירמי בוחנת אותו מחייכת אליו בסלחנות}

דוּתן: מה?

מירמי: הרגשת?

דוּתן: מה?

{פאזזה}

מירמי: שאני סולחת.

דוּתן: על מה?

מירמי: על החיים.

דוּתן: מה זה היה?

מירמי: מה?

דוּתן: החבל? הכבלים?

מירמי: הכבלים הם שמשכו אותנו לפה...

דוּתן: ...וקול בקע מתוכם והיו זרמים בבור שבתוכו נבלעתי ונעלמתי...

מירמי: עם חבילת הכבלים.

דוּתן: נכון, כמו קונכייה, וניסיתי... למשוך וצעקתי...

מירמי: שנינו צעקנו...בכול הכוח...

- דותן:** (מתפלא) צעקנו? שנינו? אז יש לנו משהו משותף?
- מירמי:** (רומזת במנוד ראש על האיש והאישה) אתה רואה את הזוג ההוא?
- דותן:** כן, גם הם היו במקום הקודם.
- מירמי:** בוא נשאל אותם?
- דותן:** לא כדאי להפריע להם...
- מירמי:** למה לא?
- דותן:** אנחנו עלולים להבהיל אותם באמצע הזיווג ואברי המין שלהם יכולים להיתפס.
- מירמי:** (צוחקת) ...איך ייתפסו?
- דותן:** כמו אצל הכלבים. כאשר מבהילים אותם באמצע, מיד נוצרת לפיתה.
- מירמי:** מהבהלה?
- דותן:** כמו צבת!
- מירמי:** זה כואב?
- דותן:** מאוד.
- מירמי:** מאיפה אתה יודע?
- דותן:** כשהייתי ילד ראיתי כלבים שנתפסו יחד וילדים האחרים רגמו אותם באבנים בזמן ההזדווגות...
- מירמי:** די נו, אל תנסה...
- דותן:** כן כן, גם לחבר שלי זה קרה.
- מירמי:** כאב?
- דותן:** מאוד.
- מירמי:** ומה עשו להם.

דותן: למי?

מירמי: לכלבים ולחבר וחברתו.

דותן: הכלבים ברחו מהמקום כשהם עדיין צמודים... והחבר וחברתו-
עטפו אותם בסדין וישר לבית החולים.

מירמי: (מצליבה רגליים) אווץ'. לא הייתי רוצה להיות במקומה.

דותן: גם לא במקומו.

(אנחה) ...אני מתחיל לחשוב שאת צודקת. מצד אחד, אולי הכול
באמת חלום עם ניצוצות, (פאזיזה קטנה) אבל מצד שני, זה לא יכול
להיות חלום, כי לא ייתכן ששניים חולמים את אותו חלום בדיוק ובו
זמנית.

מירמי: אולי נלכדנו בחלום בתוך חלום...

דותן: אני עוד לא מבין איפה אנחנו לכודים.

{שניהם מתחילים לחפש רמז במקום. כאשר הם עוברים ליד האישה והאיש, הם
קופאים במקומם ומחכים שמירמי ודותן יעברו.}

{האישה מסתכלת על האיש בזעם, בעיניים פעורות ומסמנת לו להמשיך.
מרחוק נשמע צופר של רכבת}

אישה: (בלחש) שֶה פֶּאפֶּא? טָפֶּה! ("למה הפסקת? תמשיך!")

איש: שֶה? ... פֶּרֶה בְּלוֹקֶה. ("למה? מפריעים בריכוז")

{האיש והאישה ממשיכים באקט שלהם לפי מקצב קונאקול הודי}

איש: טֶאקֶי-טֶה... טֶאקֶה, טֶאקֶה, טֶאקֶה..

אישה: טֶאקֶה-דִּינִי... טֶה-טֶה...

איש: טֶאקֶי-טֶה... טֶאקֶה, טֶאקֶה, טֶאקֶה..

אישה: טֶאקֶה-דִּינִי... טֶה-טֶה... (וחוזר חלילה בהתאם לצורך)

{באגי נכנס}

באגי: (מסמן שלום לאיש ולאישה) בַּאגָה דְגָאָה... ("שלום וברכה")

{איש ואישה מביטים בו בכעס}

באגי: (בנחרצות) בַּאגִי בַּאגָה דְגָאָה... ("אמרתי שלום וברכה")

איש: טפו טא כוֹרָה פֿפֿאָה? קאָקִי פֿאַלָה!
(אתה רוצה לקבל מכות? עוף מפה!)

באגי: שִׁי טָה פֿאַצָה פֿאַצִי פֿאַצִי... ("אני רוצה אחד מהיר מהיר")

(וחוזר על המקצב)

טאקִי-טָה... טאָקָה, טאָקָה, טאָקָה..
טאָקָה-דִינִי... טָה-טָה...
טאקִי-טָה... טאָקָה, טאָקָה, טאָקָה..

איש: (תוך כדי תופס את באגי בצווארו, מרים ומשליך אותו החוצה).
פֿאַךְ שִׁי בַּאךְ פּוּפּוּ! (קללה עסיסית)

באגי: (בזמן שהאיש מרים אותו. ממשיך, בקול דק היסטרי).

טאקִי-טָה... טאָקָה, טאָקָה, טאָקָה..
טאָקָה-דִינִי... טָה-טָה...
(בכעס, מחזיר קללה) טפו פֿאַךְ שִׁי בַּאךְ פּוּפּוּ!

דותן: המקום נראה כמו תחנת רכבת.

מירמי: אני חושבת ששמעתי קודם רכבת מרחוק.

דותן: זה מסביר למה נפלטנו לפה.

(חושב ומתפלא) את חושבת שנרדמתי?!

מירמי: אני זוכרת שעלינו למעלה כי לא הייתה קליטה, ואז ירדנו חזרה...

דותן: רגע-רגע, תגידי עוד פעם מי את?

מירמי: מירמי.

דותן: ומי אני?

מירמי: חייזר שהוא גם בעלי.

- דותן:** את צוחקת עלי? אני גם חייזר וגם בעלך?
- מירמי:** (בחיוך רחב) כן, מה אתה מתפלא? רוב הנשים חושבות שבעליהן חייזרים. וכך אתה מתנהג.
- דותן:** כנראה שהגעת למצב לא סביר/נורמאלי.
- מירמי:** (בוזנת אותו) אתה בסדר?
- דותן:** לא.
אני טרוד.
לא נורמאלי.
(מפנה מבט עמוק אליה) אני חזרתי אחריך אי פעם?
- מירמי:** שעות בוואטסאפ ... אתה יודע שלא הרשתי לאף אחד לחזר אחריי כמו שאתה חוזרת, הייתי חייבת ליצור זוגיות מתאימה. בתחילת הדרך סירבתי לצאת איתך לדייטים. לחצת. סירבתי. נהניתי לסרב. זה נראה כל כך טיפשי. אני יודעת שלא תאמין לי אבל אני אנסה להשתנות. הנה, אנחנו יחד בלי הפסקה מאז שהפכת...
- דותן:** ...לחייזר?
- מירמי:** ישות. ואני רודפת אחריך כמו כלבה מיוחמת, משום שאני לא דומה לאף בן אדם כמעט, אני מרגישה מיוחדת, שונה, לא לבד בעולם. התאהבתי בך, מי שלא תהיה. למרות שאתה מאוד מופנם ומשעמם לפעמים, אמרתי לעצמי אל תחפשי הרים ואגמים באזורים מדבריים.
- דותן:** סליחה! מי את?!
- מירמי:** אני אשתך. ביישנית, רוחנית מאוד, שונה מאחרים.
לא אכפת לך שאנחנו נשואים, נכון?
- דותן:** (מתפלא) באמת? את ואני?!
- מירמי:** תמיד צמודה אליך, נמשכנו לפה ביחד. כמו הזוג שאתה רואה שם. כאשר נשואים ולא מסתדרים, קל להפנות אצבע מאשימה אחד לשני.
(על הזוג) תראה אותם, האם תהית אי פעם למה האיבר שלך לא פעיל? חשבת פעם איך להשתמש בו כראוי כדי להביא תינוק לעולם?

- דותן:** למה להביא ילד?
- מירמי:** תחשוב על זה.
(מרמזת על הזוג) אולי כדאי לבקש מהם ייעוץ? אולי נלמד משהו.
- דותן:** (רומז על האיש והאישה) אני לא מעוניין ללמוד מזיינים נון-סטופ!
- מירמי:** לא?
- דותן:** הם עושים זאת אחרת?
- מירמי:** אולי כך צריך לעשות את זה?
- דותן:** אני בעלך, את אומרת?
- מירמי:** חוזרת ואומרת.
- דותן:** סופית?
- מירמי:** כן.
- דותן:** אז למה התקשורת בינינו ממש גרועה.
- מירמי:** (נעלבת וזועמת) אתה ממשיך את החלום או שאתה עושה את עצמך נעלב?! אני אישה עובדת, ויש לי תחומי עניין כמו לכל אחד, יוגה, פעילות גופנית. אני אוהבת ויפאסנה, למרות שאני נגד התבודדות. אתה לא זוכר את כל זה?
- דותן:** ומה אני? מי אני?! דמות כזאת דיכאונית?
- מירמי:** אתה גבוה ממני במטר...
- דותן:** אהבתי, בדיחה טובה. את מחמיאה לי למרות שלא מגיע לי, וזה מוצא חן בעיניי.
- אישה:** (בחוסר סבלנות ובאפיסת כוחות) צאקצ'יק פופו... ("תגמור כבר")
- איש:** שִׁי טָה פּוּלָה פִּקִּי כָּפָה... ("אני רוצה אך לא יוצא")
- דותן:** (מתקרב למירמי) נכון שאת רוצה לשגע אותי?
- איש:** (רומז על מירמי ודותן) תְּקָה פְּרָה קוֹקוּ (הם מפריעים לי)

{האישי והאישה זזים בתנועת ייאוש, מתמקמים מחדש וממשיכים על פסי הרכבת.}

דותן: (בודק את חלקי גופו) תחושה מוזרה...

מירמי: גם אם תבדוק את עצמך לא תוכל לראות את ההבדל ולדעת אם אתה מים או אוויר, אבל אתה קשור אלי יותר מהצומח, מהעצים מבעלי חיים, אתה ואני שייכים לחברה האנושית.

דותן: (פתאום בתקיפות) את יודעת שאת פסיכית לגמרי?

מירמי: (מצביעה לכיוון הזוג שמזדווג) אתה רואה את הזוג שם על הפסים?

דותן: ראיתי, הם שעה משתגלים בכול פינה ועכשיו על הפסים, בכול הכוח.

מירמי: גם אנחנו ניסינו את הריגוש על הפסים.

דותן: אני עשיתי אתך על הפסים...?

מירמי: הרבה פעמים. ניסינו ולא הצלחת להגיע לפורקן.

דותן: בחיים לא ניסיתי אתך!

מירמי: שוב הזיכרון בוגד בך.

דותן: (מתפלא) איך?

מירמי: רצית מאוד אבל לא יכולת.

דותן: אולי בגלל שרציתי מאוד.

מירמי: סביר להניח שהתאמצת מדי להצליח, מהפחד... (מסמנת שנפל לו)

{שוב נשמעות שיחות בכול מיני שפות, הפעם ברורות יותר.

מירמי חשה סחרחורת קלה. אוטמת את אוזניה לרגע. לפתע נראה שדותן עומד לקרוס וגם הוא אוטם את אוזניו.

דותן: מה קורה?

מירמי: רעשים... דיבורים קולניים באוזן... הרגשתי כאילו אני יורדת במורד גבעה. זה מרגיש כאילו האדמה זזה לי מתחת לרגליים.

דותן: אני שומע שיחות של אנשים. גם את?
(בהשתוממות) מה זה יכול להיות?

{דותן מסייר מסביב וסורק את השטח. מתנדנד מעט. מתכופף ובודק עשבים}

מירמי: מה מצאת?

דותן: עשב יבש.

מירמי: מה זה אומר?

דותן: יש פה פסי רכבת ישנים וחלודים, וצמחייה רבה לצדם. המסקנה שלי היא שרכבת לא עברה כאן הרבה זמן. אני מקווה שאנחנו נמצאים בחלום בתוך חלום... ולא במציאות חדשה.

מירמי: מיד אגיד לך אם זה חלום או מציאות.

{מירמי משועשעת, מתקרבת אליו כדי לנשק אותו. בכול פעם שהיא מתקרבת אליו הוא נסוג, עד שאין לו לאן לסגת, והוא מתיישב על הספסל}

דותן: (תוך כדי רתיעה) מה את עושה?

מירמי: מנסה.

דותן: מה?

מירמי: (מצביעה על הזוג) בהשראתם.

דותן: אל תתקרבי אלי, אני לא אוהב שנוגעים בי.

מירמי: אתה הכי אוהב שנוגעים בך.

דותן: בחלומות!

מירמי: אז תן לחלום לזרום.

דותן: את לא מבינה? (פאוזה קטנה) לא אוהב שנוגעים בי וזהו!

מירמי: רוצה לבדוק?

דותן: מה?

מירמי: אם אנחנו חולמים.

דוּתן: איך תבדקי?

מירמי: אם אסטור לך ותתעורר סימן שישנת... ואם לא תתעורר סימן שאתה ער. זכור! 'כל יום אתה מתעורר למשהו חדש ומפתיע.' מי אמר לי את זה קודם?

דוּתן: אני מעדיף לסטור לעצמי ולהתעורר.

מירמי: אם אתה חולם שאתה סוטר לעצמך, ולא מתעורר, סימן שאתה סוטר בחלום, וזה אומר שאתה נמצא בחלום בתוך חלום.

{באופן מפתיע מירמי סוטרת לו, ונסוגה}

דוּתן: (גוער בה) בקשתי לא לגעת בי!

מירמי: כאב?

דוּתן: כן.

מירמי: אתה לא חולם!

דוּתן: כי שנינו נמצאים באותו חלום. (מסתכל לשמיים)

מירמי: (מסתכלת למעלה) אתה רואה?

{השמיים נראים קודרים, רק פה ושם נקודות אור בצבעים עזים. כאילו סוף העולם קרב}

דוּתן: השמיים שונים היום.

מירמי: התעוררנו היום לאור שונה.

דוּתן: זאת אדמה אחרת?

מירמי: בוערת?!

דוּתן: אני רואה שאנחנו מוקפים במוליכי זרם שונים...

מירמי: יש הרבה כבלים צבעוניים... רצים... משתוללים... (לוחשת) שמת לב לזוג בפינה?

דוּתן: (בחוסר סבלנות) אמרתי לך שראיתי אותם!

מירמי: למה הם עוקבים אחרינו לכול מקום?

דוּתן: אל תפריעי להם, לא צריך להעיר את...?

מירמי: אולי הם כמוך...

{דוּתן חופן את ראשו בשתי כפות ידיו, שקוע במחשבות.
מירמי הולכת לזוג ובוחנת אותם מקרוב בעודם מזדווגים}

מירמי: (לזוג) אתם עושים את זה טוב... צריך להראות את זה לבעלי.

(לדוּתן) בוא תראה ותלמד איך...

(מתקרבת לדוּתן ומשמיעה צליל של נקישות בדלת) נוק-נוק-נוק...

אני מבינה ומאמינה שיש לך שאלות רבות אז למה אתה...

דוּתן: (נכנס לדבריה) ...יש לך את התשובה למה שקורה?

מירמי: אתה נאבק קשה כדי לקבל את העובדה שאישה לא מוכרת בישרה

לך שהיא אשתך. נדמה לך שהיא משבשת לך את חיים.

(מתיישבת לידו ונצמדת אליו)

דוּתן: (בגמגום קל) א-א-אעריך מאוד א-א-אם תרחיקי א-א-את הפנים.

מירמי: אתה נרתע ממני?

ממני?!

מה בסך הכול אני מבקשת? קצת מגע... חיים פשוטים, חיים

נורמאליים כמו של אנשים אחרים. אבל אתה אף פעם לא תשתנה.

אין לך עניין או הערכה ביחס לכל מה שאני עושה בשבילך.

דוּתן: אני מנסה לזכור מה עשיתי קודם, לפני...

מירמי: אל תנסה לזכור את הלילה הראשון, נסה לזכור את הלילה

האחרון? לאן נעלם הלילה האחרון? ... מה קרה ללילה האחרון?

במקום זה אתה תוהה אם אתה חי.

{מרום מחשבות, דוּתן חסר ביטחון. הוא מתחיל לשפשף את עיניו ומושך באוזנו}

מירמי: אתה מנסה להתעורר?

- דוּתן:** (צוּעַק עֲלֶיהָ) ... שִׁתְּקִי כֹבֵר, יִבְשֵׁת לִי אֶת הַמוּחַ!
- מִירְמִי:** (מִמְשִׁיכָה לִלְאָה הַתְּרַשְׁמוֹת מֵהַצְעָקוֹת) ... אֶתְּךָ שׁוֹאֵל אֶת עֲצֶמְךָ הָאֵם כֹּל זֶה קָרָה, קָוָה וַיִּמְשִׁיךְ לִקְרוֹת? (בְּתִקְיָפוֹת) כֵּן, זֶה קָרָה קָוָה וַיִּקְרָה! בּוֹקֵר טוֹב יִקְרִי, אֲנִי אֶתְּךָ לְטוֹב וְלָרַע.
- דוּתן:** (נִרְתַּע מִמְּנָה, נִרְאָה מִפּוֹחַד) בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת הַתְּמוֹדֵדִי עִם מִצְבִּים דִּי קָשִׁים, וְהִגַּעְתִּי לְמִצְבֵי שְׂאִינִי יִכּוֹל לְסַבּוֹל יוֹתֵר עִימוֹתִים...
- מִירְמִי:** אִזְּמָה אֶתְּךָ מֵעֵדִיף, לוֹוֹתֵר? לֹא לְהַתְּמוֹדֵדִי?
- דוּתן:** אֲנִי מִבְקֵשׁ מִמְּךָ לֹא לְהַכְבִּיד עָלַי.
- (פְּאוּזָה. פְּתֹאֵם מִשְׁתּוֹמֵם) אֵיךְ נִכְנַסְתְּ אֵלַי? מִי נָתַן לְךָ אֶת הַרְשׁוֹת?
- מִירְמִי:** אֲנִי לֹא יוֹדַעְתִּי, תִּגִּיד לִי אֵיךְ נִכְנַסְתְּ אֶתְּךָ אֵלַי?
- דוּתן:** בְּדֶרֶךְ כֹּלֵל אֲנִי מֵעֵדִיף לֹא לְפָגוֹשׁ מִכְרִים בְּמִקְוֹמוֹת בֵּהֶם אֲנִי מִבְקֵר בְּאוֹפֵן קָבוּעַ בְּחִלּוּמוֹת. אִזְּאִם אֶתְּךָ יִכּוֹל, צֹאֵי לִי מֵהַחֲלוּם.
- מִירְמִי:** לְךָ אֶתְּךָ! לְךָ וּמִצָּא לְךָ מִקּוֹם שֶׁאֶתְּךָ יִכּוֹל לְדַמְיִן בּוֹ שֶׁאֶתְּךָ לְבַד, זֶה יִכּוֹל לְהִיּוֹת בֵּית יֵשֶׁן בּוֹ גֵרֵת עִם הוֹרִיךְ הַזְקֵנִים, אוֹ הַמִּקּוֹם שֶׁנּוֹלַדְתְּ בּוֹ, מִקּוֹם עֲבוּדָה יֵשֶׁן...
- דוּתן:** (קוֹטֵעַת אוֹתוֹ) כִּמָּה שָׁנִים אֲנִי חָנּוּ בִיחֵד?
- מִירְמִי:** שֵׁשׁ שָׁנִים.
- דוּתן:** אוֹי וְאֲבוֹי... וְכֵן סִבַּלְתִּי אוֹתְךָ עִם כֹּל הַשְּׁטוּיּוֹת שֶׁיֵשׁ לְךָ בְּרֹאשׁ?
- מִירְמִי:** כִּי אֶתְּךָ אוֹהֵב אוֹתִי.
- דוּתן:** (מִתְּפַלֵּא) אֲנִי אוֹהֵב? מָה זֶה אֶתְּךָ אוֹהֵב? (בְּכַעַס) דִּי! אֶתְּךָ מִשְׁגַּעַת אוֹתִי!
- מִירְמִי:** (מִמְשִׁיכָה כְּדִי לְהַכְעִיס) ...וְגַם לְמַחְרַת הַיּוֹם וּמַחְרַתֵּיךְ וּשְׁלוֹשֵׁת מִחְרָה (!) פְּשׁוֹט תִּאֲחַסֵּן אוֹתְךָ בְּמִקּוֹם כֹּלֶשֶׁהוּ בְּנִיד, וְכִשִּׁיגְמַר לְךָ הַמִּקּוֹם, תִּגְדִּיל אֶתְּךָ הַזִּכְרוֹן.
- דוּתן:** (עֵיפָה) בְּבִקְשָׁה, תִּפְסִיקִי...
- מִירְמִי:** ...וְאִם לֹא תוֹכֵל לַעֲשׂוֹת אֶתְּךָ כֹּל זֶה, סִימֵן שֶׁאִיבַדְתְּ אֶתְּךָ הַזִּכְרוֹן.

דותן: (צועק) תפסיקי לשגע אותי!

{האיש והאישה משמיעים אנחות הנאה}

מירמי: תלמד מהם!...

יש אנשים שיש להם זיכרון טוב לטוות הארוך, עם בעיות בטווח הקצר... אצלך גם זה וגם זה... אתה סתם נכנס לוויכוחים על הדברים הכי מטומטמים בעולם.

דותן: נכון, אני גם שוכח שמות של אנשים. אם מישהו יציין את שמו, כעבור חמש דקות אני אשכח.

מירמי: מה שמך?

דותן: אמרת לי את שמך?...

(פאזזה. חש ברעידות קלות ברגליים)

בגללך אני מתחיל לסבול מתחושת צריבה בכפות הרגליים...

מירמי: (מנסה להתרכז) כן, זה מתחיל...

דותן: מה מתחיל?

מירמי: לא יודעת, אבל משהו מתחיל, תחושת בטן של אישה.

דותן: מרגישה?...

{שניהם מתחילים להרגיש שהאדמה רועדת ובווערת מתחת לרגליהם.}

מירמי: (תוך רעידות בכל הגוף) נכון שלעיתים אתה מתעורר בבהלה בלילה כי הרגליים שלך בווערות ומישהו מושך אותך ברגל... תמיד הצלחת לחזור לישון אחרי שהרגעתי אותך...

דותן: (תוך כדי רעידות בכל הגוף) למה בפעם האחרונה לא הערת אותי?! מציעה לי לראות פסיכיאטר דחוף?...

{מירמי ודותן חשים רעידות שהולכות ומתחזקות, הם משמיעים זעקות. האיש והאישה רצים קדימה על פסי הרכבת וממשיכים את האקט שלהם לפי מקצב קונאקול הודי במרץ.}

איש: טאקי- טה... טאקה, טאקה, טאקה..

אישה: טאקה-דיני... טה-טה...

איש: טאקה טיקי... טאקיטה -טה טה...

אישה: טאקה-דיני... טה-טה...

איש: טאקה טיקי... טאקיטה -טה טה...

כך האיש והאישה ממשיכים עד שקולם נבלע בצפירה של הקטר. אחר כך הם משתטחים על פסי הרכבת מחויכים כשהרכבת עוברת מעליהם במהירות. אור יורד.

תמונה 3

קצהו של כבל חשמלי מתפתל באוויר כמחפש מקום להיכנס אליו כאשר זנבו לולאה נגרר על הרצפה. לאחר מספר ניסיונות הכבל מוצא פתח וממהר להיבלע בתוכו. בקצהו השני של הכבל נגלים דותן ומירמי שעוקבים אחריו בדריכות, דותן דורך עליו ועוצר אותו.

מירמי: למה דרכת?

דותן: דרכתי.

מירמי: מה עושים?

דותן: לא יודע.

מירמי: אז למה דרכת ועצרת אותו?

דותן: אינסטינקט.

מירמי: יכול להיות שעצרת תהליך. מה נעשה בו?

דותן: נחכה.

מירמי: למה?

דותן: שידריך אותנו.

מירמי: ואם לא ידריך?

דותן: משהו חייב לקרות. נחכה.

מירמי: נחכה.

{פאוזזה, לאחר זמן מה, הכבל מנסה להמשיך בדרכו.}

דותן: את יודעת למה הלולאה?

מירמי: קשר הטבור?

דותן: כדי שהחבל לא יחליק לנו מהידיים.

מירמי: איזה חכם אתה...

{מירמים את הכבל ומתחילים למשוך. נשמעת זעקת חנק של תינוק מקצהו השני של החבל. הכול נעצר. שתיקה. קופאים.}

{האישה רודפת אחרי האיש. האיש נופל והאישה מתיישבת מעליו}

אישה: (כרוכבת על סוס) שׂי פּוֹפּוֹ טָקָה ... ("אני רוצה עוד...")

איש: (פורש ידיים לצדדים) טָאקָה בִּי.. ("נגמר לי...")

אישה: (בתביעה) פְּשׁוּטָה קְיִי, שׂי פְּטוּטִי!... ("כשאתה רצית, אני נתתי...")

איש: (בתחינה) טַל טִילוּ פּוֹק, שׂי תְּלוּק... ("אין לי כוח, אני סחוט...")

אישה: טא, שׂי קְרָפְשׁוּ פּוֹשׁוּ... ("בוא, אני אעזור לך...")

{האישה מתחילה לדגדג אותו. האיש מנופף בידיים וברגליים.

מירמי ודותן יוצאים מקיפאונם}

דותן: תחזיקי חזק ואל תרפי!

מירמי: יש שם תינוק, אולי אנחנו חונקים אותו...!

דותן: (ביאוש) אני חושב שאם הייתי יכול לישון כמה ימים רצופים, הייתי מרגיש הרבה יותר נורמאלי.

מירמי: זה המקום להתחיל לשלול גורם נזירולוגי לאובדן הזיכרון.

דוֹתָן: לא איבדתי שום זיכרון.

מִירְמִי: אז מי אני?

דוֹתָן: את אשתי...

מִירְמִי: איך קוראים לך?

דוֹתָן: אני דוֹתָן ואת מִירְמִי... תמשכי חזק יותר...

מִירְמִי: (צורחת עליו) יש שם תינוק, שלא ייחנק.

דוֹתָן: (פתאום נזכר. מרפה מהחבל ומחפש בכיסיו)

איפה הארנק שלי?

מִירְמִי: למה אתה מרפה פתאום?! הארנק אצלי. ביקשת שאשמור לך אותו כי אתה תמיד שוכח איפה אתה מניח אותו. בשביל מה אתה צריך אותו עכשיו?

דוֹתָן: הזהות שלי!

(מורידה יד מהחבל ומוסרת לו את הארנק)

מִירְמִי: אני מודאגת.

דוֹתָן? ממה?

מִירְמִי: אני רואה שאנחנו מְשֻׁתְּנִים לחייזרים.

דוֹתָן: אני לא מרגיש.

מִירְמִי: או שאתה ענק שלא רואה את ידיות הדלתות, או שאתה גמד שידיות הדלתות גבוהות מדי בשבילו.

דוֹתָן מוותר על המשיכות והולך אחרי הכבל עד שהוא יוצא מהבמה. מִירְמִי נשארת לבדה, בוחנת את כפות ידיה שהחליקו מהחבל. הולכת לפתח שדוֹתָן יצא ממנו, מציצה אליו ולוחשת – "דוֹתָן". נכנסת אחריו. אור יורד.

תמונה 4

מקום אחר. דותן מקופל כעובר. מנסה להבין לאן הגיע. עדיין לא שם לב לזוג. בפניה חשוכה אחרת מופיעים האיש והאישה בגלימה בצבע שונה. ממשיכים בעיסוקם. ברקע נשמעים קולות של דפיקות לב ברחם ומים זורמים. לאתר זמן מה...

דותן: (לעצמו) המקום הזה... כבר הייתי בו פעם... דותן, רגע, הקשב, שלא תתבלבל....

{קולות המים ודפיקות הלב הולכים וגוברים. דותן מתחיל לסרוק את המקום עד שהוא מגלה את הזוג. פונה לאישה}

דותן: סליחה שאני מפריע לך...

איש: (משמיע נהמות של כעס) ההמממ...

דותן: קחו את הזמן שלכם... (זו הצידה, מביט בהם ומחכה עד שיסיימו)

אישה: (פתאום מפסיקה, מתקרבת לדותן)

סופסוף ניגשת אלי. אני רואה גבר לגמרי אחר עומד לפניי. לא הייתי מנחשת את המראה שלך, זה עונג עצום בשבילי לראות את פניך יקירי. (מחבקת ומנשקת. דותן אדיש)
לעתים קרובות תהיתי איך פספסתי את הריגוש שבלחבק ילד.

{פאוזזה, דותן עומד המום}

איש: (לאישה) מה הוא אומר?

אישה: הוא עוד לא אמר, הוא בשוק.

דותן: (לאיש ולאישה) אנחנו מכירים?

{צחוק מתגלגל פורץ מגרונם של הזוג}

דותן: מי אתם?

{שוב צוחקים}

דותן: אני מצחיק אתכם?...

- אישה:** אני אימא שלך, אידיוט.
- דותן:** למה אתם צוחקים עלי?
- איש:** כי לא הכרת את אימא שלך, מטומטם!
- דותן:** (לאיש) אתה אבא שלי?
- איש:** (לאישה) את רואה? הוא שכח איך נראה אבא שלו!
אני לא אבא שלך! אני המאהב של אימא שלך!
- דותן:** איפה אבא שלי?
- אישה:** אבא שלך צופה בסרטים פורנוגרפיים וקופץ מאישה לאישה.
- דותן:** ואת?
- איש:** (לאישה) אמרתי לך שהוא לא יזכור אותך, שכח את הורים שלו.
חתיכת אגואיסט!
- דותן:** למה משכת אותי?
- אישה:** אני אימא שלך!
- איש:** ואני המאהב שלה.
- אישה:** אני זאת שילדה אותך...
- איש:** אתה לא ממני...
- אישה:** (משתיקה את האיש) טוב, שמענו אותך!
- איש:** מאז שאני איתה היא הפסיקה להרות. לכן הכול חופשי-חופשי...
- דותן:** (בזעם) למה לא דברתם עד עכשיו?
- איש:** היינו עסוקים.
- דותן:** בשביל זיון עזבת אותי?
- אישה:** (לדותן) אתה מנהל חיים לא בריאים וגורם סבל לסובבים אותך.

דותן: לעתים קשה לי מאוד להבין מה ההבדל בין החיים האמיתיים לאשליה, אבל אתם מאוד-מאוד משכנעים. את מזכירה לי את אמי.

אישה: היית צריך להרגיש את אהבתה של אשתך.

דותן: הראש שלי התנגד לה, היא אמרה לי שאני מתנהג כמו חייזר אחרי שענית לי לא שאני לא אוהב מגע.

אישה: ואני אומרת לך שתמיד אצלך נעל אחת נמצאת על הרגל הלא נכונה, כי אתה לא רואה את הטעויות...
נסה להיזכר, אם אתה יכול, אני בטוחה שהזיכרון יחזור אליך.

דותן: אני מנסה לנער את האבק מהזיכרון ולא מצליח. מה עשית לי?

אישה: מה אני עשיתי?!

איש: חוצפן!

דותן: אני לא יכול לסבול חוסר עקביות, חוסר יציבות...

איש: (מתערב) היא לא עקבית ולא יציבה?!... תתבייש לך!
היא ניסתה!... ואתה דחית כל ניסיון כי...

{אישה מביטה בזעם באיש שמשתתק מיד}

אישה: (ממשיכה לדותן) אין צורך להכות על חטא, לא תשיג הרבה, זה רק יגרום לך להרגיש יותר חרא כלפי עצמך. אתה לא צריך את החרא, במיוחד לאחר שחווית דברים נוראיים כאלה בחייך.

דותן: אלו דברים נוראים חוויתי בחיים?

אישה: ילדים אין לך... אתה תמיד במצב רוח עגום... חיי בדידות... תמיד במינוס... שאמשיך?

דותן: למרות שיש לי יומן שעוזר לי להבין איפה אני, איך אני, מי אני ומה אני אמור לעשות... (קוטע את עצמו) בלי הטלפן הנייד שמנהל את חיי, אני לא יודע מי אני... אני אתאבד! כן! אני אתאבד!

{פתאום נכנסת מירמי בתנופה, כאילו נמלטה למקום.
באגי נכנס כשהוא רודף אחריה ומחזיק בשתי ידיו את איבר מינו הענק.
תוך כדי המרדף}

באגי: טאקי- טה... טאקה, טאקה, טאקה..
טאקה-דיני... טה-טה...

מירמי: הצילו אותי מהנגיף הזה!...

{באגי רואה את האיש ונאלם דום.}

דותן: ואת, תפסיקי לרדוף אחרי לכל מקום!

מירמי: ברחתי לפה ותראה מי רודף אחרי... אני לא יודעת מה הוא רוצה...

איש: תכף אראה לו מה זה. באגי! בוא הנה, חרמן קטן
(תופס את באגי ומחטיף לו כמה מכות)
וירוס מעוות!
מחלה מהלכת!...

{באגי מצליח להתחמק}

באגי: (מקצב לעגני) צ'אקה, צ'יקי... צ'אקה, צ'יקי... צ'אקה, צ'יקי...

{האיש רודף אחרי באגי שחומק בין הנוכחים עד שהוא יוצא מהמקום}

מירמי: (בוחנת את האישה) מי את?

(פתאום נזכרת) זאת אימא שלך, נכון?! מה את עושה פה?

אישה: (מסתכלת על האיש) עשינו טאקה-דיני... טה-טה...

{דותן חוכך במצחו לא מצליח להיזכר... הולך מהם בחוסר מנוחה}

אישה: (הולכת אחריו כדי לשכנעו) יש מגוון רחב של מנגנוני התמודדות
כאשר אתה מגיע לחלל דיגיטאלי שמוכר לך מאיזה שהוא מקום.
אתה הופך להיות אדם אחר בעולם הזה, הופך לאחד שלא אכפת
לו מהעולם.

דותן: נשמע דרמטי.

אישה: אני יודעת שזה נשמע דרמטי...

איש: כי זה מאוד דרמטי...

{שוב מבט חד של האישה על האיש והאיש משתק מיד}

אישה: אתה מפחד מאינטימיות, בין אם מדובר בידידות או בלהיות אהוב ומאהב.

דוּת: נוצרו אצלי מחסומים כי אני חושב שאני נורמאלי. יכול להיות שהמוח האנושי מציק לי. אני רוצה להאמין שאנחנו לובשים צורה מחדש.

אישה: אני חושבת שיש לך כמה בעיות במערכת היחסים עם עצמך. וזה התחיל מאז שהיית בעגלה, כבר אז התחלת להתעניין בטלפונים ניידים.

דוּת: זהו בדיוק! אני כל כך פוחד מהרעיון. כיצד להתמודד עם טראומת הנטישה?

אישה: אני נטשתי?

דוּת: הפקרת אותי לסרטונים שהפכו לבייבי סיטר שלי, וזה גרם לי לשנוא מגע פיזי. אני לא יכול להתמודד עם חיבוק או לחיצת יד... או... מה שעשיתם. זה מטריף אותי. הפכת אותי לחייזר. (בכעס) איפה היית כשהייתי צריך אותך?

אישה: לא הרשית לאף אחד להרים או לחבק אותך! כל הזמן העיניים שלך היו בנייד, נייד... נייד... בטאבלט... בלפ-טופ... חביבל'ה! לפעמים מירמי דורשת חיבוק, מגע אנושי...

מירמי: ניסיתי להסיח את דעתו מהמכשירים האלה... ביקשתי ממנו לכתוב מחזה על ילדים. הסברתי לו שילדים לא באים ככה סתם לעולם, מישהו צריך לכתוב אותם.

איש: נכון, בשביל זה צריך לאהוב וליצור מגעים מיניים לאמן את השריר כל הזמן. שלא ייפול למטה...

דותן: את נפטרת כשהייתי בחו"ל, לא הייתי איתך, ומרוב געגועים אבא נפטר מיד אחריך. כשהגעתי כבר לא הייתם... הכול היה פתאומי, דיברתי איתך כמעט כל שבוע בטלפון, ולא אמרת מילה על זה שאת גוססת!

אישה: לא ידעתי.

איש: גם אני לא...

אישה: (לאיש) אתה עושה את זה בכוונה? אתה רואה שאני מנהלת שיחה אינטימית עם הבן שלי!

דותן: (קרוב לאישה) למה אתם מנסים למשוך אותי אליכם?!

מירמי: כנ"ל...

דותן: הכאב שאני חש הוא בלתי נסבל.

מירמי: כנ"ל...

דותן: לא מספיק שאיבדתי אתכם, אז את מנסה לקחת אותי לקבר?

מירמי: כנ"ל...

דותן: את בוחנת כיצד להרוג אותי?

מירמי: כנ"ל...

איש: (בתקיפות, כדי שהאישה תבין שהוא הגבר והוא לא מוותר על זכותו לדבר)

אם ניקח בחשבון את כל סוגי התעתועים השונים שגורמים לך להרגיש הזייתי, מדוע רוב התעתועים הללו לא התבטאו במציאות? אתן לך דוגמא, כי אתה, בלי דוגמה לא תבין! ניתן להאמין כי נמלים הן חרקים קטנים מאוד, בחלום הנמלים יכולות להופיע כמו חרק זר גדול שמאיים לכבוש את כל העולם ולמוטט אותו.

מירמי: אני חושבת שהאדם נמצא תמיד במרכז והוא מחריב את העולם! עד שיפול עליו משהו... מלחמה מחלה... וייצבו אותו! או שיביאו עליו את הסוף.

אישה: בן, תקשיב...

{האישה מתחיל לעסות את צווארה של האישה}

- אישה:** (לאיש) אחחח... זה טוב אחרי הפעילות היום.
- אישה:** עבור רוב האנשים הבוגרים, לא יעלה על הדעת לנתק קשר עם הוריהם... זה מעליב!
(לדוֹתן) הורים שסיפקו אוכל...
(לאיש) עבור לשכמות...
(ממשיכה לדוֹתן) בגדים, מקלט, השתתפות בחוגים, לקחת לקופת חולים, התנדבות בבתי הספר... רק בגלל שנעשו כמה טעויות ראוי לנטוש אותי בזקנתי?
- איש:** ככה לברוח לחו"ל? להימלט? לא לקחת אחריות? ככה לקבור רגשות!
- אישה:** (קוטעת אותו) בדיוק! מה יש בחו"ל שאין בארץ? גם שם קוברים את המתים.
- מירמי:** ומצד שני על ההורים לכבד לא רק את ילדיהם, אלא גם את בני או בנות זוגם..
- אישה:** (לדוֹתן) חיכיתי לך! עצרתי את עצמי מלמות, התאפקתי! ולא באת להיפרד ממני! חיכיתי, חיכיתי, חיכיתי עד שנמאס לי לחכות ומתתי.
- דוֹתן:** (בקול ובכעס) לא יכולתי! לא יכולתי לראות את הקברים! פחדתי לבוא לשם! אבל קראתי קדיש במטוס.
- אישה:** הגיע הזמן לרדת עוד במעמקים האפלים כדי שתלמדו לדבר את השפה שלנו. (לבעלה) שִׁי בְּגָה-קוּ? ("אני צודקת?")
- איש:** (פורש את ידיו לצדדים) טוֹקָה פְּטָה, טִיטָה בְּגָה קוּ.
("כמו תמיד, את תמיד צודקת")
- דוֹתן:** ראיתי מה עשיתם בְּגֶרֶם המדרגות, במסילות ובכול הפינות. גועל נפש... (בזלזול) טָאקָה-דִּינִי... טָה-טָה... טָאקָה-דִּינִי... טָה-טָה... גועל נפש... (בזלזול) טָאקָה-דִּינִי... טָה-טָה... טָאקָה-דִּינִי... טָה-טָה...
- אישה:** אנחנו עוברים תקופה קשה... והמשגלים עוזרים לנו להתמודד.
- דוֹתן:** אני מתחיל להבין שלא במקרה נפגשנו! אולי אנחנו שוזרים חלומות.
- מירמי:** אולי אנחנו חלומות שזורים.

אישה: הכול יכול לקרות. אדם הולך מתחת לעץ השיטה ונפגע מברק.

אישה: (לאיש) אתה מדבר שטויות.

מירמי: (לאיש) אני לא מאמינה באמונות טפלות...

אישה: אתם רואים למה אני משתיקה אותך?

אישה: (ממשיך) גם אני לא מאמין באמונות טפלות... אבל אם כבר מדברים על הטבע... במשך אלפי שנים אם ילד אכל עגבנייה פראית ונפטר, האשימו את העגבניות המסכנות שהן רעילות. אם אדם היה רואה את השתקפותו בשלולית מים, היה רץ בפאניקה לספר שראה שד...

מירמי: נו באמת, די עם השטויות האלה...

{כאן הטקסט מתחיל להתבצע קצב מוגבר}

אישה: ויש עוד אמונות טפלות. להמשיך? השטן יכול לגנוב את נשמתו של מישהו כשהוא מתעטש.

אישה: וזאת הסיבה שאומרים לבריאאות.

אישה: והחבל, הוא מהאימא שלך!

אישה: לא מאבא שלך. ממני! אבא שלך לא ידע אף פעם במאה אחוז אם זה הילד שלו. לכן הוא החליט להתגלגל כל יום במיטה אחרת.

אישה: לזאת שטיפחה ואוהבת אותך, אתה גרמת עוגמת נפש ונעלמת! תתבייש!

אישה: התעלמת מאביך ואת האימא דחית. רצית להיות לבד.

אישה: אנשים שיש להם כישורים כמו שלך...

אישה:...גורמים לחברה להתפרק לחלוטין!

אישה: אנשים חזקים יכולים לסחוב הרבה דברים על גבם לפני שהם מתים.

אישה: ומה אתה עשית?

- איש:** ברחת! תתבייש לך!
- אישה:** נתפסת וחשבת שזה חלום!
- מירמי:** (מתפרצת לשיחה) מה אתי?!
- אישה:** הלכת אתו ותראי לאן הגעת...
- דוּתן:** (בוכה) התנהגות שלי פסולה מבחינה חברתית. אני מרגיש טיפש.
- אישה:** עכשיו אתה בוכה? עכשיו?!
- איש:** תתבייש לך! תינוק בכיין!
- {נשמעות מעין דפיקות בדלת. קולות וצללים מזוויות שונות. קצרים של חשמל}
- דוּתן:** מי שם?
- מירמי:** זה מאחורי דלת (רצה לכיוון דלת דמיונית. מאזינה) נשמע כמו ילדה קטנה. היא אומרת שהיא פוחדת.
- אישה:** הילדה שלכם.
- דוּתן:** (שוב פורץ בבכי מר) אין לנו ילדים, התינוקת מתה אחרי הלידה...
- מירמי:** תראו למה אתם גורמים! עכשיו אתם תתביישו. בשביל זה הבאתם אותנו עד לכאן? כדי לצער אותנו?! מעכשיו הוא לא ירצה להביא ילדים לעולם.
- איש:** אתה חייב לעצור כאן ולהתנהג בצורה הולמת. לא לצאת מכלל שליטה. תהיה גבר! גבר אמיתי!
- דוּתן:** (תוך כדי בכי על כתפיה של מירמי) מה יכולתי לעשות?
- מירמי:** (מנחמת) אתה אשם, אבל לא נורא.
- דוּתן:** היא הייתה מאוד חולה. ובחלום ראיתי איך העמיסו את גופתה על הרכב. הרמתי את עיני לשמיים וראיתי סמל מוזר, דמות מזוקנת אוחזת בקלשון שמצביע על הכיוון ההפוך מבית הקברות. אז הבנתי שאסור לי ללכת לבית הקברות...

אישה: בוא ואגלה לך את סוד הקיום שלך. החלומות המוזרים ביותר הם אלה שלעולם לא תוכל להתעורר מהם.

דוֹתָן: מה את רוצה להגיד בזה?

איש: לפעמים צריך לדעת לוותר, לשחרר...

מירמי: (לדוֹתָן) ואני אומרת לך! לעולם הוא לא יפסיק לחפש, לבדוק, לחקור!

{שוב דפיקות על דלת, קולות וצללים עצבניים מזוויות שונות.

האיש והאישה הולכים להביא שני כיסאות צבעוניים מנצנצים, מיד חוזרים,

מניחים במרכז ומסמנים למירמי ודוֹתָן לשבת.

כאן מתחילה תקירה צולבת}

אישה: איך אתה מנהל את הסכסוך?

איש: האם אתה משתף פעולה?

אישה: האם אתם מתפשרים זה עם זה?

איש: האם אתה תחרותי? אלה שקולים חשובים.

מירמי: הוא היה יוצא מהבית ולפעמים לא ראיתי אותו כמעט יומיים.

איש: האם הייתם במשימת התאבדות?

אישה: ולא רציתם שמישהו ינסה לעצור אתכם?

איש: גם אם מישהו רצה לעזור לא היה יכול...

אישה: כי עברתם כבר לממד אחר.

דוֹתָן: איך אפשר לעבור אם אנחנו כבר מתים?

אישה: (בתקיפות) כי אתה מת בממד אחד ומתעורר בממד אחר!!!

דוֹתָן: (בזעם) לכל הרוחות והשדים... מה פירוש ה"ממד" הזה?! זה

גיהינום? גן-עדן? סתם חור שחור? מקום לא קיים? שימותו כולם!

אישה: גם בנהיגה המבולבלת שלך אתה בא בטענות, מקלל את כל הנהגים ומתעקש לעקוף. מי שראשו שקוע בנייד בנהיגה יש לו את כל הסיכויים לעבור לממדים אחרים.

איש: והתשובה לשאלתך: ניתן לומר שמצבכם מתקיים כמציאות חלופית מחוץ למציאות שהייתה לכם. ישנם ממדים אחרים בתוך המבנים של גיהינום וגן-עדן.

דותן: (למירמי) הבנת אותו?

מירמי: לא.

איש: נסו להיזכר מה עברתם.

דותן: (מנסה להיזכר ולשחזר) המשאית התקרבה... לא הספקתי לעשות כלום... חिकיתי אולי שנייה אחת או שתיים, עצמתי עיניים... ולא הייתה התנגשות, שום רעש של חריקת צמיגים... הכול בהילוך איטי... פקחנו את העיניים ועברנו את נקודת ההתנגשות, וזהו.

מירמי: באותו רגע הפניתי מבט לאחור וראיתי שהמשאית מתרחקת מאיתנו, היא הייתה רחוקה יותר משהייתה אמורה להיות. זה היה פשוט הזוי.

דותן: בדיוק!

{איש רומז לאישה שבא לו לקיים יחסי מיין עכשיו. האישה נענית ומיד מקיימים. מירמי ודותן צופים בהם.

באגני עובר ולא מסיר את מבטו מעל האיש והאישה, ממלמל בצרור של מילים לא בורות בכעס ואכזבה}

איש: (תוך כדי המשגל) בחיים לא היו לי פנטזיות מיניות חזקות כלפי נשים. תמיד הייתה לי חרדה מקשר ומשיכה רומנטית לאישה, בעיקר לאישה יפה. לכן נשארתי רווק זקן. ופה במקום הזה גיליתי את אמך ללא בגדים והיא עוררה בי תשוקות רדומות. במקום הזה הגלגל התהפך.

{מירמי מתחילה לבכות מתוך תסכול. דותן מרגיעה}

מירמי: (תוך כדי בכי) תראה איך הם עושים את זה כל הזמן... ואנחנו...
 צעירים ויבשים... (בלחש) תסתכלת על העיניים של אימא שלך, איך
 הן בולטות ויוצאות להן החוצה מרוב מהנאה?

דותן: (לוחש לה) אל תפגיני צער, שרוחות רפאים לא יפגעו בנו.

מירמי: מה להגיד? לכו ממני?! כבר לא אכפת לי, העיקר שאתחיל ליהנות!

{באגי מציץ פנימה, אוחז את איבר מינו כאילו הוא מחזיק תינוק ומלטף אותו.
 בוחן את המקום ומחליט להיכנס ולעמוד בצד ליד האיש והאישה. מנסה לחקות
 את תנועות האגן של הזוג.}

באגי: (ממלמל ומנסה ללמוד, בלי להפריע לאיש ולאשה.)

(מקצב לעגני) צ'אקה, צ'יקי... צ'אקה, צ'יקי... צ'אקה, צ'יקי...

ט'אקי-ט'ה... ט'אקה,

ט'אקה, ט'אקה... ט'אקה-דיני... ט'ה-ט'ה...

דותן: (למירמי) בואי ננסה לחשוב על דברים פשוטים ומוזרים כדי לצאת
 מהלולאה שנקלענו אליה. בואי נעשה ניסיון להרגיש את המיטה
 בחזרה, את תרגישי אותי ואני אותך ונתעלם מהמתרחש סביבנו.
 אולי נתעורר.

איש: יש עוד דרך שתוכלו לנסות... להסתובב במקום לעשות סיבובים.

דותן: (לאיש) אתה מדבר דברים סתומים מה זה; "להסתובב במקום לעשות
 סיבובים?" אתם צצתם בכל מקום שהיינו בו כדי לשגע אותנו!
 (לאישה) לגעת בך זו תחושה שמעולם לא הכרתי, אני פוחד מהמגע
 שירעיד את היד שלי. זה כאילו את רוצה להעביר אלי רגשות,
 רגשות כאילו אמיתיים. אבל הם מתים, רעילים... לפעמים חוויתי
 את ההבזקים המוזרים האלה בממד הקודם.

מירמי: (לדותן) אתה זוכר את הדייט ראשון שלנו? במשך שבוע לא נפרדנו
 והיינו מאושרים. השתגלנו ללא הפסקה, תקשרנו מצוין, בהבנה,
 בעניין רב, בהתחשבות.

דותן: ועם השנים הפכנו שונים זה מזו.

מירמי: ובכל זאת אני יודעת המון עליך. כשחשוך מדי אתה אוסף את האור סביבך ומאיר אותי.

דותן: האם אני האור הראשון שנתקלת בו?

מירמי: בפגישה הראשונה קיבלתי זעזוע. נגעתי בך בטעות ונרתעת, אבל כעבור זמן מה הבנתי שהכול בסדר איתך. ברגע שנגעתי בך והיד שלי הפסיקה לרעוד הבנתי שאני מאוהבת בך. הבנתי שאנחנו באותו ממד, הבנתי שאני לא הזויה ולא עוברת התקפה פסיכוטית.

דותן: יש הרבה כמונו שמסתובבים בחוץ, מסמסים ונתקלים באנשים. אבודים כמונו, מנותקים מהחיים האמיתיים.

מירמי: לא משנה אם אנחנו בממד אחר ואתה חייזר או ישות אחרת או חד קרן, העיקר שאתה אתי. {מחזיקה בידו ושנים יוצאים}

מהצד

איש: האם הבן שלך מצא את מקומו?

אישה: העיקר שהוא גאווה לאשתו.

{רעש משאית, צופר חזק, חריקת בלמים התנגשות. באגי בורח החוצה בצרחות צורמניות מירמי ודותן נופלים, נדרסים למוות. ועפים אל מחוץ לבמה. האיש ואישה מתחילים לנוע בריקוד בלט איטי ארוטי. הם נראים מאושרים ותוך כדי הריקוד.

מירמי נכנסת כשהיא אוחזת ברגלו של דותן (שהוא שוכב על מיטה על גלגלים) ומירמי גוררת אותו ברגלו לבמה.}

דותן: (מתעורר משנתו) סליחה, מה את עושה? 1 את הסיבה שנכנסתי לסיוטים?

מירמי: אני הסיבה שמנסה להוציא אותך מזה!

אנחת רווחה יוצאת מפיו של דותן. לוקח את הסדין עוטף אותה ואת מירמי ומקיימים מגע מיני, והם מדקלמים בשפתם של האיש והאישה את "מקצב קונאקול ההודי."